

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5318200763
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Urban
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5318200763.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Urbana a sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Erika Vargu, vo veci žalobcu JUSTRINON MANAGEMENT, a.s., so sídlom Praha 4, Modřany, U vlečky 1749/4, Česká republika, IČO: 292 16 842, právne zastúpeného VRBA & PARTNERS s.r.o., so sídlom Bratislava, Sliezska 9, proti žalovanému V. Y. nar. XX.XX.XXXX, bytom N. W. E. XXX, o zaplatenie 29.457,24 Kč s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 9Csp/14/2018-85 zo dňa 28. novembra 2019 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu vo zvyšku a vo výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

Rozsudok okresného súdu **z o s t á v a n e d o t k n u t ý** vo výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.462,25 Kč spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne z tejto sumy od 2.11.2015 do zaplatenia a sumu 24.101,44 Kč spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne z tejto sumy od 2.11.2015 do zaplatenia v splátkach vo výške 1.200 Kč mesačne splatných vždy k 25. dňu v mesiaci počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku pod sankciou straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej z nich.

Strany **n e m a j ú** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.462,25 Kč a sumu 24.101,44 Kč, obe spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 2.11.2015 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol. Po ustálení (svojej) právomoci konať v súdnej veci vychádzal z toho, že právnym predchodcom žalobcu (P. N., M.) bol právnemu predchodcovi žalovaného K. Y., ktorý zomrel XX.X.XXXX, poskytnutý kontokorentný úver vo výške 5.000 Kč (k zmluve o sporozírovom účte zo dňa 15.11.2017) a úver až do výšky 100.000 Kč (zmluva o úvere zo dňa 19.9.2012). Dlhy menovaného poručiteľa prešli rovným dielom na jeho (štyroch) dedičov. Jedným z nich je i žalovaný, ktorý zodpovedá za dlhy poručiteľa minimálne do výšky ceny nadobudnutého dedičstva. V tejto spojitosti okresný súd uviedol, že žalovaný - aj podľa jeho vlastného vyjadrenia - nevykonal vo vzťahu k dotknutým dlhom svojho právneho predchodcu žiadne úhrady.

2. Žalovanému uložil povinnosť zaplatenia pomernej (štvrtinovej) časti záväzku tak zo zmluvy o sporozírovom účte, ako aj z hotovostného úveru. Nárok vyplývajúci zo zmluvy o sporozírovom účte však v rozsahu nad 1.465,25 Kč vyhodnotil ako nejasný a neurčitý, nakoľko nebolo zrejmé, z akých čiastkových nárokov pozostáva (žalobca ju bližšie nešpecifikoval) dotknutá prevyšujúca časť - 381,75 Kč. Žaloba nebola „jasne a určito skutkovo“ odôvodnená ani v nadväzujúcich dielčích nárokoch (napr. zmluvný úrok 79,70 Kč či úrok z omeškania zo sumy 1.844 Kč). Navyše, pokiaľ sa žalobca domáhal sankčného úroku vo výške 18,9 % ročne, zo zmluvy o sporozírovom účte zo dňa 15.11.2007, ktorá

je svojou povahou spotrebiteľskou zmluvou, dojednanie takéhoto úroku nevyplýva. Okresný súd preto nárok na zaplatenie sumy rozdielu medzi uplatneným nárokom zo zmluvy o sporožirovom účte a nárokom vyplývajúcim z dedičského rozhodnutia po K. Y. vo výške 381,75 Kč (1.844 - 1.462,25), vyčíslených sankčných úrokov vo výške 213,70 Kč a úrokov z omeškania vo výške 79,70 Kč zamietol.

3. Zhodne ako čiastočne nedôvodný vyhodnotil aj žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie zmluvných úrokov z úveru zo zmluvy o úvere zo dňa 19.9.2012 vyčíslených vo výške 2.242,60 Kč za obdobie od 25.4.2015 do 1.11.2015 a úroku vo výške 15,20 % ročne zo sumy 24.037 Kč od 2.11.2015 do zaplatenia. Konštatoval, že z výzvy zo dňa 25.3.2015 (Výzva dlžníku k zaplacení pred podaním žaloby) vyplýva, že nedoplatok z predmetného úveru vymedzený v dedičskom rozhodnutí sa stal dňa 25.4.2015 splatným. Podľa názoru okresného súdu však veriteľovi prináleží nárok na zaplatenie dojednaného zmluvného úroku iba do vyhlásenia (mimoriadnej) splatnosti úveru. Po zosplatnení úveru už nárok na úrok z úveru veriteľ nemá; prináleží mu (iba) nárok na úrok z omeškania (bližšie napr. závery rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 476/2012).

4. Keďže žalovaný sa so zaplatením súm 1.462,25 Kč a 24.101,44 Kč ocitol v omeškaní, zaťažuje ho i povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania (vo výške 8,05 % ročne). Vzhľadom na zistené pomery žalovaného (nezamestnaný, dve vyživovacie povinnosti) okresný súd mu umožnil splácať nárok priznaný žalobcovi v splátkach vo výške 1.200 Kč mesačne. O trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 73,56%, keď zohľadnil mieru úspešnosti sporových strán.

5. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že žalovaný bude povinný zaplatiť aj sumu 293,40 Kč, úroky vo výške 18,9 % z istiny 1.462,55 Kč od 2.11.2015 do zaplatenia, ako aj sumu 3.282,84 Kč a úroky 15,2 % ročne z istiny 24.101,44 Kč od 2.11.2015 do zaplatenia. Nesúhlasil so záverom okresného súdu, že zmluvný úrok z úveru prináleží veriteľovi len do vyhlásenia splatnosti úveru. Taký výklad by totiž vytváral situáciu, kedy dlžník, ktorý je v omeškaní so splnením záväzku, je vo výhodnejšej pozícii než dlžník, ktorý si svoje záväzky riadne plní/spláca úver. Poukazoval na to, že zosplatnením úveru veriteľ nezískava automaticky možnosť opätovne disponovať svojimi finančnými prostriedkami, ale iba možnosť žiadať od dlžníka ich zaplatenie; vrátane možnosti domáhať sa vrátenia prostredníctvom súdneho konania.

6. Odvolateľ tvrdil, že niet dôvodu, prečo by v prípade zosplatnenia úveru nemal dlžník aj ďalej platiť cenu za požičanie peňazí (úroky z úveru), keď poskytnuté finančné prostriedky nevrátil. Na podporu svojho právneho názoru odkázal i (napr.) na rozsudok Súdneho dvora EÚ C 94/17, či uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 113/2018. Tiež vzhľadom na obsah samotnej dohody zmluvných strán (body 8.3 a 8.4 zmluvy) má veriteľ aj po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nárok tak na úrok z úveru, ako i na úrok z omeškania. Žalobca dodal, že takáto dohoda nie je ani v rozpore s poctivým obchodným stykom, resp. s dobrými mravmi.

7. Žalovaný zostal v odvolacom konaní nečinný.

8. Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), z ktorého titulu nedotknutým zostal rozsudok okresného súdu v odvolaní nenapadnutom výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumy 1.462,25 Kč a 24.101,44 Kč; obe spolu s úrokom z omeškania 8,05 % ročne od 2.11.2015 do zaplatenia a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) v preskúmvanej časti rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP, hoci čiastočne i z iného (právneho) dôvodu.

9. Krajský súd (prioritne) opakuje/zdôrazňuje, že odvolací súd je viazaný nielen rozsahom odvolania, ale aj jeho konkrétnymi dôvodmi, ktoré odvolateľ vymedzí v zákonom stanovenej lehote na podanie tohto opravného prostriedku (§ 380 ods. 1 v spojení s § 365 ods. 3 CSP). To znamená, že vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia posudzuje (takmer výlučne) z dôvodov označených odvolateľom. Z hľadiska odvolacieho prieskumu konkrétneho rozsudku predmetná viazanosť pritom veľmi úzko súvisí s určujúcim záverom okresného súdu, na ktorom argumentačne založil svoje rozhodnutie.

10. Predmetná okolnosť je v súdnej veci osobitne významná vo vzťahu k nárokom odvíjajúcim sa od zmluvy o poskytnutí úveru k sporožirovému účtu. Podstatou čiastočného zamietnutia žaloby (nad rozsah 1.462,25 Kč spolu s úrokom z omeškania z danej sumy vo výške 8,05% ročne od 2.11.2015 do zaplatenia) vo vzťahu k tomuto dielčiemu nároku bol záver okresného súdu o neunesení bremena konkrétnych skutkových tvrdení žalobcom („jasne a určito skutkovo neodôvodnil“, či „bližšie

nešpecifikoval“). Predmetný určujúci záver, ktorý (už i samostatne) podmieňuje zamietavé rozhodnutie o dotknutej časti žaloby, odvolateľ/žalobca v odvolaní vôbec nenamietal; t.j. nijako nespochybňoval jeho správnosť. Nadväzne možno uzavrieť, že odvolanie žalobcu (pre relevantné nenamietanie rozhodujúceho a určujúceho záveru) nebolo v danej časti spôsobilé privodiť zmenu, eventuálne zrušenie napadnutého rozsudku a logicky muselo viesť k potvrdzujúcemu rezultátu odvolacieho súdu.

11. V „druhej“ časti žaloby (o nárokoch odvíjajúcich sa od hotovostného úveru z 19.9.2012 poskytnutého právnym predchodcom žalobcu toho času už zosnulému K. Y.) žalobca v rámci svojej argumentácie výrazne opomína (nie je významné či cielene alebo nevedome) fakt, že nejde o štandardný zmluvný nárok voči žalovanému. Podstatou povinnosti žalovaného plniť je jeho status (spolu)dediča po K. Y. a z toho vyplývajúca zodpovednosť dediča za dlhy poručiteľa. V tomto smere náležite okresný súd vymedzil i právny základ veci, hoci v rámci následného posúdenia nárokov žalobcu (po správnom skutkovom východisku definovanom dedičským rozhodnutím po K. Y., bezprostredne za účelom predloženia ktorého odročoval pojednávanie dňa 15.10.2019) riešil - svojím spôsobom až nadbytočne - aj súvislosti nárokov veriteľov po zosplatnení (spotrebiteľských) úverov.

12. Z dedičského rozhodnutia Okresného soudu Praha - východ sp. zn. 25D 242/2013 z 7.10.2013 vyplýva, že predmetom dedenia po poručiteľovi K. Y. bola aj pohľadávka P. N., M. (právneho predchodcu žalobcu) z dotknutého hotovostného úveru vo výške 96.405,77 Kč. Keďže žalovaný v zmysle označeného rozhodnutia prevzal aktíva i pasíva dedičstva v jednej štvrtine, pomerná časť dotknutej pohľadávky pripadajúcej na neho zodpovedá sume 24.101,44 Kč.

13. Z výslovného a jednoznačného definovania tejto súčasti pasív dedičstva je pritom zrejmé, že predmetom dedenia bola pohľadávka v konkrétnej výške, a nie práva a povinnosti z (pôvodného) zmluvného vzťahu. Takéto vymedzenie rozsahu dlhu vyplýva aj zo „Sdělení“ zaslaného súdnym komisárom právnemu predchodcovi žalobcu (č.l. 19 spisu), ktorý dôkaz bezprostredne predkladala žalujúca strana. Žalobca v žalobe vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného za dlhy poručiteľa neprodukoval žiadne konkrétne skutkové tvrdenia (a neposkytol ani právnu argumentáciu), ktoré by boli spôsobilé podmieniť iné určujúce východisko o rozsahu dlhu žalovaného, ako je výška pohľadávky výslovne určená dedičským rozhodnutím. Nadväzne nie je možné vyhovieť odvolaniu žalobcu ani v predmetnej „druhej časti“ odvolania.

14. V podstate až nad bezprostredný rámec odvolania, keďže žalobca sa k otázke úroku z omeškania zo sumy 24.101,44 Kč za čas do 1.11.2015 nevyjadruje, krajský súd dodáva, že žalobca aj vo vzťahu k nej neuniesol bremeno konkrétneho skutkového tvrdenia. V žalobe (a ani následných procesných podaniach) vôbec bližšie nevymedzuje, ako ustálil kapitalizovaný úrok z omeškania k 1.11.2015. Predovšetkým neoznačuje jasne ohraničené časové obdobie (osobitne jeho začiatok), za ktoré kapitalizoval úrok z omeškania a predovšetkým vôbec neoznačuje konkrétnu objektívnu okolnosť, ktorá práve takéto ohraničenie skutkovo i právne podmieňuje.

15. Žalobca odvolaním výslovne nenapadol (aj) výrok rozsudku okresného súdu o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Keďže svojou povahou ide o výrok závislý na meritórnom rozhodnutí, podlieha v zmysle § 379 písm. a/ CSP taktiež odvolaciemu prieskumu. Vo vzťahu k predmetnému výroku však odvolateľ nevymedzil žiadnu konkrétnu námietku. Nadväzne, potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

16. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že stranám nárok na ich náhradu nepriznal. Odvolateľ/žalobca nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto nemá nárok na náhradu jeho trov; naproti tomu žalovanému žiadne trovy konania v súvislosti odvolacím prieskumom nevznikli (§ 251 CSP).

17. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

18. Na záver krajský súd dopĺňa, že žalobca dôvodne poukazuje na jeho nepresné označenie (uviedenie inej právnej formy) v záhlaví napadnutého rozsudku. Je v bezprostrednej kompetencii okresného súdu zákonom predpísaným spôsobom túto nepresnosť odstrániť.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné dovolanie z dôvodov vymedzených v § 420 a § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané, v lehote dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom a dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Táto povinnosť neplatí v prípadoch vymedzených v § 429 ods. 2 CSP.